

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 125 - Any III - Epoca III

Barcelona, 25 de Novembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Jornades decisives

La Revolució al carrer!

El triomf de la reacció exigeix de la classe obrera una acció ràpida, enèrgica i mancomunada

La República burgesa ha mort: Visca la República Socialista!

Les eleccions del 19 de novembre significaran en la història del nostre poble, la fi de la revolució burgesa començada el 12 d'abril del 1931. Els partits democràtics i republicans que en aquella data imprimiren llur marca a la República naixent, avui han quedat esmicolats, esclafats materialment entre les dues úniques grans forces polítiques que avui poden subsistir a Espanya perquè no representen cap fiçió, perquè responen o millor dit interpreten dues posicions vitals del nostre poble: la reacció i el Socialisme.

La Revolució burgesa havia de fracassar com ha fracassat a Espanya perquè els condicions de la nostra economia política i la pròpia psicologia del poble fan impossible tot règim que vulgui imposar un equilibri i una coexistència entre dues forces essencialment antagòniques que només poden trobar-se per lluitar a mort.

Espanya no podrà ésser mai republicana ni democràtica. Serà feudal o serà socialista. Aquesta és la seva tragèdia i la seva grandesa. És inútil voler fer passar Espanya pels mateixos camins que han passat altres pobles, amb una història política tot altra que la nostra. El capitalisme espanyol és massa aspre, massa dur, massa orgullós per poder-se adaptar a un règim de democràcia i de respecte. L'obrer espanyol té masses i massa urgents deutes pendents perquè es pugui entretenir a discutir-los i a pretendre el seu pagament amical i voluntari. L'un i l'altre demanen accions enèrgiques i clares, que poden ésser cruels però que responen a sentiments vitals que no poden amagar-se. Per això havia de fracassar la revolució burgesa, filla de romàntics i literats, incapacitats fonamentalment de comprendre l'antagonisme secular que remou les entranyes d'Espanya i que sols acabarà amb la destrucció d'un dels bàndols en lluita.

A Catalunya també ha acabat la fase burgesa de la revolució. Però de tota altra manera i d'una manera més ràpida i inesperada que a Espanya. La irradiació sentimental de Màcia atragué un dia al seu voltant, com el el mite republicà ho féu a Espanya, tota la classe treballadora i tota la petita i mitjana burgesia, que creia que la força del seu liberalisme estava per damunt de la força dels seus interessos. Però ben aviat, davant de la preponderància i l'hegemonia que dintre l'Esquerra prenia els elements treballadors, la burgesia s'ha anat separant del partit i avui ens trobem davant de la paradoxa d'un partit burgès sense burgesos i integrat exclusivament per obrers. La separació del grup Opinió ha estat una de les senyals d'aquesta curiosa evolució i les eleccions de diumenge, en què tota la petita burgesia, temerosa de les seves caixes, es llança als braços de la Lliga, marca el seu punt culminant.

Aquesta nova situació planteja responsabilitats noves als dirigents del partit governamental. Si fins ara es podien veure obligats a adoptar posicions intermitges i poc compromeses, avui, la base del partit, formada exclusivament per obrers agrícoles i obrers

industrials, exigeix una actuació totalment identificada amb els interessos de la classe obrera. Avui, eliminada la remora burgesa que frenava els impulsos de la majoria, i en una situació política general que no admet posicions ambigües, els dirigents majoritaris si no es volen veure desbordats per la massa han de portar la seva obra de govern per camins autènticament, resoltament revolucionaris.

La Revolució burgesa ha mort. Més forta i sobretot més astuta que nosaltres, la reacció s'ha apressat de la República per buidar-la de tot el seu contingut, per treure's del davant totes les nocies que li impedien oprir-nos amb tota llibertat. La República democràtica ha mort.

Però si la revolució burgesa ha mort i la república democràtica ha mort, la nostra revolució continua i l'ideal de la república es converteix en nosaltres en el de la República socialista.

Impossibilitzada per la reacció de seguir els camins legals, la revolució popular salta al carrer.

Els anhels del poble són massa urgents, els perills que s'anuncien són massa grans, perquè ens podem resignar a veure la reacció com s'empara del poder i com ens encanya i ens calciga abans que ens oferim una oportunitat de conquistar el poder pacíficament.

La Unió Socialista de Catalunya es disposa a lluitar revolucionàriament per tots els mitjans contra la reacció i per la conquesta del poder pel proletariat. A ella, però, no li correspon la iniciativa de l'acció, puix ara més que mai aquesta ha d'ésser general i rigorosament coordinada. El Partit Socialista Obrer Espanyol, la Unió General de Treballadors, l'Esquerra Republicana de Catalunya i la Unió de Rabassaires han de formar junt amb el nostre partit i junt amb aquelles altres organitzacions que amb tota lleialtat es vulguin posar al nostre costat, el front compacte i potent de la revolució obrera.

Aquestes organitzacions tenen la paraula. Esperem que la gravetat del moment i els interessos de les masses obreres que les integren, els indicaran el camí a seguir.

Companys! Treballadors de tot Catalunya i Espanya tota!

El feixisme és a Espanya, amenaçant les nostres llibertats i les nostres vides. No seguim l'exemple d'Alemanya i d'Itàlia. Cal formar, per damunt de divergències doctrinals i anecdòtiques, el front únic contra el feixisme que avança amb passos gegantins. La República ens ha estat robada; la nostra revolució legal i pacífica ens ha estat impossibilitzada. Fortem, doncs, la revolució al carrer i lluitem enèrgicament, decididament, amb les armes a la mà per la República socialista, l'única República que per la supressió de la classe capitalista i de la seva opressió, pot establir un règim permanent de democràcia i de llibertats per a tots.

Visca la Revolució socialista!
Tot el poder per a la classe treballadora!

La dissolució dels sometents

Un dels errors més greus del Govern de la Generalitat ha estat la de no escoltar les nostres repetides demandes de dissoldre aquest cos armat irregular creat per i per a la burgesia, que és el sometent. El Govern de Catalunya no va saber seguir en el moment l'oportú l'exemple de previsió — un dels pocs exemples, tanmateix — que li donava el Govern provisional de la República en dissoldre els sometents de la resta d'Espanya, i ara estem a risc de pagar durament aquell error. Com tants d'altres. Estem, però, a temps encara d'evitar-nos aquest perill. És necessari procedir amb urgència a la dissolució dels sometents i a la recollida de les armes dels seus membres. Això ha de fer-ho immediatament el Consell de la Generalitat, per decret, sense esperar l'obertura del Parlament. La situació no admet dilacions, que serien fatals. El triomf de la reacció arreu d'Espanya ha envalentit la nostra burgesia, que sentint-se armada i defensada per la policia i la guàrdia civil, es disposa a desafiar i a provocar no sols el poble, sinó les autoritats que el representen. Una situació normal, pròpera la discussió de la reforma agrària catalana al Parlament que tant i tan furiosos obstacles trobarà en la nostra burgesia, ja justificaria aquesta decisió. Molt més ara que ens trobem davant de la reacció d'arreu d'Espanya que surt formada i organitzada dels seus caus per plantar-nos cara i entaular-nos lluita.

Insistim. Cal que el Govern de la Generalitat dissolgui immediatament el sometent. Tard o d'hora la lluita esclatarà. Forçosa. I seria ben tràgic que ens veiéssim atacats amb aquelles armes que quan nosaltres podiem no sabérem treure de les mans que ens han d'assassinar.

A tots els nostres companys

La situació actual té en tensió l'esperit i els nervis dels nostres companys. Molt justament. Mai com ara no han estat tant en perill tantes coses. Mai com ara, potser, les nostres il·lusions i els nostres anhels han estat tan a prop de realitzar-se.

Però cal, precisament per la transcendència del moment, que els nostres companys no perdin la serenitat. I que ara més que mai, es sotmetin a la disciplina absoluta que és norma de la nostra actuació i garantia d'eficàcia. Tots els companys s'han de trobar en contacte permanent, aptes en tot moment per a qualsevol acció, però no han d'obeir altres ordres ni escoltar altres suggestions que les que els vinguin d'una manera personal dels òrgans dirigents de la U. S. C. i de la U. G. T., ja sigui personalment ja sigui per mitjà d'intermediaris o de mitjans autoritzats.

analfabetisme, ajudat pels diners de les dretes, han propugnat l'apoliticisme. Ja tenen al poder llurs col·laboradors que ara es dedicaran a perseguir-los i anorrear-los. Ara, les masses que s'han deixat portar per l'apoliticisme, veuran com els faistes de totes mides els han enganyat, perquè la revolució catastròfica que els havien promès es quedarà en promesa com aquell pavo republicano que aquell bandit de Lerroux els prometia cada any. Ara sabran el què és bo amb la creixença de la misèria i amb la tirania per postres.

Ja han sortit amb la seva els capotostes de grups i de grupets que amb excuses de moralitat i d'integritat de principis s'han entretingut a triturar les forces de-

mocràtiques que lluitaven contra els enemics de la República.

De tot plegat n'ha sortit una República prostituida que no podem tolerar. Cal dir-ho ben alt i fer-ho sentir a tothom. Els socialistes no podem conviure amb els elements triomfants gràcies a l'aplegament de totes les desferres de la monarquia i a la remoció de tots els sabotatges dels partits, que s'anomenen republicans i no són més que aplegaments de baixes passions de colles ambicioses.

En peu de guerra, companys! Cal estar atents al resultat definitiu de les eleccions per tal d'evitar en conseqüència. Cal que ens unim sota una sola voluntat per tal de vèncer i no deixar-nos trepitjar.

En peu de guerra!

A l'hora que escrivim aquestes ratlles no sabem encara si a Barcelona hem guanyat o hem perdut les eleccions. El que sí sabem és que, aci i a fora, la República ha perdut les seves posicions. Han triomfat els catòlics, els agraris, la ronya clerical i la ronya monàrquica, en una paraula: les dretes. I, àdhuc, en molts de llocs on han triomfat els socialistes, si l'elecció ha de repetir-se per no haver arribat al quòrum, els socialistes perderan en definitiva, perquè totes les colles enemigues sabran ajuntar-se per vèncer-los a la segona volta.

Es la lluita franca i descarada contra el marxisme i cal que el marxisme s'aixequi en peu de guerra si no vol ésser aixafat ignominiosament.

Ens ha vençut el vot de la dona que els socialistes van contribuir a atorgar malgrat de preveure els perills que la concessió tenia. Preferim ésser justos a ésser cautes i no ens queda altre remei que

acceptar-ne les conseqüències, per doloroses que siguin, perquè es tractava d'un acte de justícia.

Però la dona no ha estat més que l'instrument d'uns altres motors que són els veritables promotors de la desfeta, i aquests promotors són totes les forces aliades de la reacció, representades per una única arcavota que és la religió apostòlica i romana. I és contra aquesta força negra, immoral i avassalladora que han d'anar dirigides concretament les forces socialistes si volen salvar llur patrimoni d'idealitat i de justícia.

Ens cal fer un va-i-tot i apoderar-nos dels organismes dirigents de l'Estat, perquè si no ho fem tenim oberta la porta al feixisme més descarat, que serà pitjor que el d'Itàlia i pitjor que el d'Alemanya, perquè la incultura espanyola és més gran que la d'aquests pobles. Si consentim que arribi a governar Gil Robles, amb la seva taifa cavernícola, veurem

una revisió fulminant de la Constitució, que és un punt de partida d'un camí de llibertat.

Veurem anul·lat l'article 26 i proclamada la dominació de l'església sobre l'Estat.

Veurem anul·lat el laïcisme en l'ensenyament.

Veurem tornar la porqueria dels jesuïtes.

Veurem anul·lades totes les lleis socials.

Veurem el retorn del predomini dels militars.

Veurem una restauració de la monarquia o, almenys, una veritable monarquització de la República.

Veurem, en definitiva, implantada una dictadura de dretes amb les consegüents persecucions de totes les forces lliberals i republicanes, el tancament dels sindicats obrers i l'anorreament de tots els intents renovadors i de reivindicació proletària.

Ja han sortit amb la seva tots els elements tèrbols que amb llur

**Amunt els damnats de la terra!
Amunt els forçats de la fam!**

**Cantem la Internacional,
el cant de la revolució!**

Un tret a l'aire

Als obrers d'un industrial de Pineda, adrego aquestes ratlles: Em refereixo als dependents de «Transports Sanets», obrers que compadeixo i admiro per la seva abnegació i desinterès; perquè us he vist fer excessos de treball mal retribuïts a mesura i menys agrats; perquè el vostre promig horari de treball en un any ultrapassa les dotze hores diàries; perquè us he vist robar hores al vostre repòs per donar-vos una mica d'esbarjo, gairebé sempre en hores tardanes de la nit; perquè patiu son quasi sempre; perquè us exposeu a un accident, vosaltres més que cap altre xofer, quan us llanceu de dia o de nit a conduir el vostre vehicle, afeblides les vostres facultats físiques per un càstig constant del vostre cos; perquè sou manats com a semiesclaus; perquè després d'un, diem-ne en terme esportiu, «sprint» de treball, llarg a vegades de més de vint-i-quatre hores, per un petit descuit vostre, heu de sentir una expressió gens agradable escupida pel vostre patró golut i mal tip de l'extraordinari rendiment que li doneu; perquè amb la setmanada que cobreu sols podeu vegetar; perquè no podeu gaudir, com els demés treballadors d'altres indústries, de cap hora ben vostra; perquè en tot moment, fins aquells tan cars en que aneu a gaudir d'algunes de la tranquil·litat de la llar, esteu supeditats al patró que, brutalment, pot rompre el vostre goig, cridant-vos a un nou tribut d'energies; perquè, al fi no us té com a homes sinó com a servidors seus en propietat, dels quals pot fer el que li doni la gana.

I us admiro per inconscients en general i, en detall, per la vostra serietat i la vostra constància en acceptar tan humilment un tracte que, avui dia, en cap població de la categoria social i democràtica de Pineda, es dona a cap treballador; per la desunió vostra que

priva d'ésser respectats com a homes, (un a un serieu sempre vençuts); perquè, després d'una passula injusta i humiliant del vostre patró li accepteu un atalac; per les vostres petites envyes amb la distribució de la feina en aqueixa casa; perquè, en fi, sou massa senzills.

Així es comprèn que sigui impossible la monstrositat en què, després de donar al vostre patró, mancant a la llei ell i vosaltres, jornadats formidables de treball durant tot l'any, arribi el moment en què ell, amb una falsa generositat, dones la llei li mana, us cedeixi una setmana de vacances, però de quina manera!; establint-la per torns i mentre dos homes la gaudien, fent els restants la feina de tots plegats.

I per acabar he pensat fer-vos present, obrers als quals em refereixo, per si un dia us adoneu que aneu fora via i volguéssiu rectificar, que en altres cases que es dediquen a fer transport semblant al que feu a oan Sanet, sols es treballen setmanades de 48 hores i si la jornada de vuit hores es difícil d'implantar allà on els serveis no tenen hores determinades, hi ha, en canvi, la solució ja dita, de 48 hores setmanals, amb establiment de torns per executar el servei, que sigui a l'hora que sigui, estigueu convençuts que s'obté un rendiment per al patró (ja que per ell tant us interesseu), superior o almenys igual al que doneu vosaltres, sense necessitat de reventar l'home i sense necessitat de viure amb la depressió moral en què viviu vosaltres i sense necessitat, per part del patró, d'augmentar el nombre dels seus dependents. Salut.

JUST

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

Recordant Campalans

Gabriel Alomar, des de Roma, ens ha enviat les següents ratlles a memòria de Campalans, que ens plau d'oferir als nostres companys:

En aquests dies de lluita electoral voldria simplement recordar a tots els amics de Catalunya la figura del nostre gran desaparegut, el bell exemplar d'humanitat que fou Rafael Campalans. Si la paraula seny ha tingut entre certa gent de Catalunya un sentit de frenament per a les ales de l'esperit, aplicat a Rafael Campalans retrobava la seva veritable significació. Ell era un home de seny perquè posseïa la facultat de veure sobtadament el camí dreturer per a arribar sense desordre a la finalitat proposada. Unia la discreció i la prudència a la més ardorosa i deslliberta funció de l'ideari, del criteri i de la voluntat. I ara més que mai ens il·lumina aqueix esperit seu com un far sobre la costa, en la depuració immaterial amb què veïem la seva figura, més enllà de la tragèdia i de la mort.

GABRIEL ALOMAR

Socialistes cristians (?)

En el moment precís que la classe obrera manifesta la seva capacitat moral i intel·lectual per exercir el poder, surten a l'escena de la vida política i social els cristians-socials, o més concretament els partidaris d'aquesta inconsistent i contradictòria que omeixem amb el nom de socialisme cristià. Cal, només, tenir un mínim de coneixement de la història per a comprendre quin és el paper, que juguen actualment aquests elements.

L'oposició tenaç a tots els avenços; heus ací la manera de produir-se la gent religiosa, i, per dir-ho més clar, l'Església catòlica. Ella és la causa primordial de l'endarreriment i de la desmoralització i de la pobresa en què es troba actualment Espanya. Ella, amb el seu dogma tancat a l'evolució de les idees que serveixen de base per a reconstruir la moral, ha estat sempre el més gran destorb a la lliure expansió de la intel·ligència, ja que el primitiu dogma de la inquisició per a castigar els que gosaven tan sols dubtar de la seva infalibilitat i els que posaven en antredit les seves discusions fetes dogma, avui, encara que sembli mentida, en ple intercanvi d'idees filles del racionalisme científic, l'Església Catòlica disposa de mitjans per a fer immolar víctimes en monstruosos holocausts a la seva intransigència.

L'Església Catòlica, d'ençà que el Sant Pare deia als esclaus: «obedi a les vostres amos», passant pel Papa Gregori XI, fundador, l'any 1233, del Sant (Sant!) Tribunal de la Inquisició, i les creudes sanguinàries vers la Terra Santa, fins als Reis Catòlics, arribant als nostres dies de llibertat, no ha fet altra cosa que castrar tota mena d'aspiracions que no portin el segell del Vaticà; no ha tingut cap altra finalitat que la de perpetuar la indigna explotació que es fa objecte a la classe desafortunada. Fins ara no comença a donar-se compte de la mort, per la ciència, del bagatge filosòfic que constituïa els suports de la seva fe.

Fets uns anys, però — abans del nostre venturós 14 d'abril —, que els catòlics, sentint-se segurs, com a força dominant del nostre poble, no s'esforcaven en la continuació de llur campanya humanitària per a salvar les nostres ànimes de les terribles flames que el seu Déu, tan bo i tan generós, ens té anunciades als pobres fills de la terra.

Aquesta confiança cega en el seu imaginat poder de domini, fou la causa principal del seu fracàs, el principi inicial de l'esgarriament de llurs tendres ovelles, car paral·lelament amb aquesta passivitat, un sector — el més conscient — de la joventut obrera i universitària els abandonava i la classe proletària, per l'impuls humà d'aquests joves, comprenia que era ella la força que havia d'orientar el futur de la nostra societat. Aleshores, la olercia cuita de nou a guanyar les posicions perdudes, usant un doble joc: per una banda la persuasió i un cert apèchament per la democràcia; per l'altra la difamació i les baixes maniobres, en combinació amb les forces més poderoses de la reacció. Però això ha acabat de desprestigiar-la davant dels ulls del poble. I aquest ha estat el major càstig que podia tenir.

J. M. ROIG

El company Serrat i Moret ha rebut d'un company resident a Colòmbia aquesta carta en la qual es rendeix un tribut, emocionant per l'espontaneïtat i la sinceritat que revela, a la memòria del gran Campalans:

Acabo de tenir el primer disgust des de que estic a Colòmbia. M'he enterat de la mort d'En Rafael Campalans. Per a mi en Campalans (amb el que desgraciadament havia tingut massa curtes relacions) era com una mena de segon Vós, era una mena de Déu de les meves il·lusions místiques, era un Mestre, un germà gran que vaig conèixer massa tard i que he perdut massa aviat; a ell m'havia confiat amb la innocència infantil que sempre he tingut i havia tingut orelles i oïr per a escoltar-me i aconsellar-me, jo havia sentit l'estreta dels seus braços que sabien abraçar com cap més.

Ara de cop m'entero que ens deixà. No fóra res si jo em veïés capacitat per a portar a terme una centèsima part de totes les coses que encaminava ell. Què puc fer per a pagar la gran quantitat d'optimisme que m'havia encomanat en el pitjor temps de la meua

vida? Quan em veia acorralat per tothom, quan semblava que cap camí podia obrir-se'm ja per a poder transitar lliurement en el món, ell va obrir davant meu aquells braços i una fimes-treta del seu cor i agafant-me de la mà, va aixecar-me amb força per a demostrar-me cada dia més una confiança sense límits. Desgraciats els que no han pogut conèixer la seva amistat.

I ara he de creure que aquell home esforçat s'ha mort, que ja no podré sentir més aquella abraçada immensa que aixecava el meu esperit ni aquella cascada de paraules que inflamava l'ànima amb entusiasme.

Jo sé com vós l'estimàveu i sé que a vós, us embarga ara la pena d'aquest mateix dolor. Porteu doncs per a mi una llàgrima i un record a la seva tomba; serà el record inèdit d'un amic desconegut per tothom, però que se sent amatat d'una amistat tan rica, tan fidel, immensa.

Abraçem-nos una vegada en memòria del que ens ha deixat.

Vostre sempre.

R. Roig Marqués.

Herman Heller

Com anunciarem, recentment morí a Madrid el camarada Herman Heller a conseqüència d'una afecció cardíaca que patia d'ençà la seva participació a la gran guerra, com a oficial de l'exèrcit alemany. Les persecucions de què el féu víctima el règim nazi en aquests darrers mesos, l'agreuaren de tal manera que l'han portat a la mort. Es amb tota raó que el nostre confrare «El Socialista» ha designat Heller com una víctima de la barbàrie feixista.

La mort del camarada Heller ens ha fet perdre un dels lluitadors més apassionats que tenia el moviment obrer.

El seu temperament passional era una de les característiques més acusades del seu caràcter. Aquest home que era de les més grans figures representatives del dret alemany, defensava en els seus treballs científics les concepcions que tenia per justes amb un ardor admirable. I amb la mateixa fermesa que lluitava en el camp de la ciència, oblidant tota concessió a la seva existència personal i a la seva carrera s'enfrontava amb tota independència amb les figures preeminentes del seu propi partit, les quals, voltades permanentment de mediocritats, es creïen prou altes i prou ples d'autoritats per a no ésser discutides. Recordem, només, el coratge que Heller mostrà quan essent un jove professor auxiliar a la Universitat de Leipzig es topà amb el famós catedràtic d'economia nacional Werner Sombart qui aleshores acabava de publicar al seu tristement famós llibre, «El Socialisme proletari», en el qual ataca el moviment obrer que en altres temps havia acceptat de la manera més odiosa i execrable, per bé que des d'un punt de vista purament científic. En la discussió que seguí a una conferència de Sombart, a Leipzig, Heller combaté d'una manera tan sòlida i brillant el seu llibre que el famós professor alemany hagué de fugir de la sala de discussió deixant incontestats els sòlids i brillants raonaments de Heller.

No era solament en el treball científic on Heller dferia de molts dels col·legues de la manera apassionada amb què el realitzava, sinó que en les seves activitats polítiques el foc interior que l'animava prenia encara una volada més gran. Heller fou un dels primers a descobrir molts anys

abans del seu desenrotllament, el nacional-socialisme en el seu veritable sentit i en tot el gran perill que representava.

Coneixem un bon nombre de casos en què estudiants nacional-socialistes que acudien a les seves conferències per increpar-lo, confessaven haver hagut de revisar llurs conceptes sobre el moviment obrer després d'haver escoltat aquest apòstol coratjós del socialisme.

Amb tota la seva personalitat exultant i apassionada però sempre animada dels mètodes més nobles i interessats, Heller combaté no sols a l'exterior sinó també a l'interior del partit, contra certs signes de descomposició que presentava.

Combaté gairebé ferotgement la dogmatització de Marx que ens allunya de la vida pràctica i al fons de la qual ben sovint no es troba altra cosa que la realització d'una pràctica purament oportunista.

Ha estat una tragèdia especialment emocionant la d'aquest camarada que ha hagut d'acabar la seva vida en el moment de la devaluada més profunda que registra el moviment obrer, aquest moviment que ha estat una de les grans passions i pel qual ha donat el millor de la seva vida.

El comerç cooperatiu de carbó a la Gran Bretanya

El moviment cooperatiu britànic distribueix una sisena part del consum nacional de carbó.—A l'Assemblea general de l'Associació cooperativa de Comerç de carbó celebrada recentment a Londres, s'ha fet remarcar que el moviment cooperatiu manipula actualment una sisena part del comerç de carbó per al consum domèstic de la Gran Bretanya. Les vendes anuals s'eleven actualment a 5.090.000 tones, en augment del 17 per cent d'ençà la creació de l'Associació, ara fa tres anys. Per bé que el consum domèstic de carbó hagi disminuït de 40 milions de tones en 1919 a 35 milions de tones en 1932, el moviment cooperatiu pot estar orgullós d'haver augmentat en 315.000 tones les seves vendes de 1931 durant l'últim any. Més de 700 cooperatives venen carbó de l'Associació.

MARIA ARTIACH!

Una Maria diferent

Paquet 200grs., UNA PESSETA

Aliment poderós, torrat perfecte

LA BONA GALETA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Trimestre. . . 2'50 ptes.
 Semestre. . . 4'50 "
 Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
 Primer de Maig, núm. 7
 Telèfon núm. 11482
 BARCELONA

Els diputats de la U.S.C.

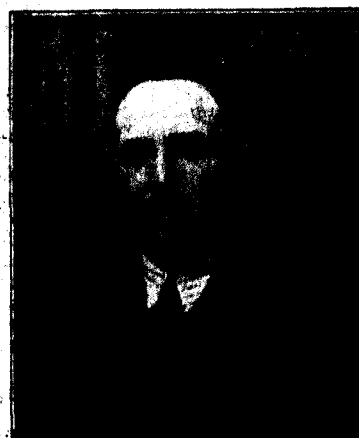

JAUME COMES

FELIP BARJAU

Fins aquest moment, són quatre els diputats de la U. S. C. elegits en les eleccions de diumenge. El company Serra Moret, per la circumscripció de Girona amb 60.227 vots, que el situen al cap de les majories. El company Amós Ruiz Lecina, per la circumscripció de Tarragona, amb 51.200 vots, que el situen al cap de les minories. I els companys Felip Barjau i Jaume Comes, per la circumscripció de Barcelona amb 142.349 i 142.618 vots, respectivament. Els companys Viladomat i Folch i Capdevila, que es presentaven per Barcelona-Ciutat, per bé que vençuts en la primera volta, han obtingut també votacions brillantíssimes, 125.187 i 124.392 vots, respectivament, que els situen en segon i tercer lloc dintre els candidats no elegits. El company Josep Soler fou vençut a la circumscripció de Lleida.

AMÓS RUIZ LECINA

El diputat per la circumscripció de Tarragona, company Amós Ruiz Lecina, nascut l'any 1897 a Logronyo, on estudià les primeres lletres i el batxillerat. A Saragossa seguí la carrera de llicenciat de Ciències Històriques i passà després a Madrid per estudiar el Doctorat. Actualment és catedràtic de l'Institut de Reus.

Ha militat des de la seva joventut al Partit Socialista, el qual ha servit incansablement. El 12 d'abril del 1931 fou

MANUEL SERRA MORET

elegit regidor de l'Ajuntament de Tarragona i després diputat per la circumscripció, una gran part de la qual ha recorregut sembrant idees socialistes i al·lucinant els treballadors d'aquelles comarques que ara l'han elegit.

resta dels internats hagueren d'escoltar els crits estereotipats de l'infern, al dia següent hom explicà que s'havia mort d'un atac de feridura i que, a més, es tractava d'un apatrida. Per a l'enterrament foren enviats a Boernicke, amb el fèretre, sis presoners que tenien encara vestits decentes. Talment per escarni fou triat un bon fèretre, ornat amb palmes platejades, i allí, el cadàver, el cap del qual, com ho han vist molts testimonis, no era res més que una sola massa de sang, fou dut a la capella del poble.

Una idea de la indignació dels pobles del voltant i del concepte que els mereixen les hordes nazis, ens la donen les paraules del pastor protestant de Boernicke durant l'oració fúnebre: «Penso — digué — en el mot de Jesús, Nostre Senyor, quan parlant dels seus assassins pregava: Perdoneu-los, Pare, que no saben pas el que es fan. A conseqüència d'aquesta predicció, l'ofici anunciat per al primer dia de Pentecostés fou suprimit. Hi havien de prendre part tots els internats. En canvi, després d'haver expulsat tots els qui ronsejaven per les vores del llac, els internats foren menats a banyar-se. Veells i joves s'hagueren de llançar a l'aigua, i els dirigents trobaren un gran motiu de fruïció en l'espectacle d'aquells pobres veells que, desacomatats de l'aigua, s'anaven quedant balbs de fred, o en el de les nafres dels maltractats.

A la tornada els presoners hagueren de cantar cançons nazis.

I mentre l'obrer tan brutalment assassinat era enterrat a la una, hom escrivia des del campament a la seva esposa que la inhumació tindria lloc a les dues. Quan la companya arribà ja estava enterrat. Les seves robes totes brutes de sang, foren cremades prop del campament.

Un altre polonès, Stanislaus Urbanski, sabater del poble de Rohrbach, és constantment amenaçat per la «banda» amb la sort del seu compatriota.

A part dels maltractats i dels insults diaris dels presoners («aparta't, tu, porc de jueu!», «hem d'acabar amb tots vosaltres, banda infecta!», etcètera), els nou-vinguts són particularment atropellats.

Dilluns, dia 22 de maig, fou lliurat l'ex-diputat comunista Fritz Fenz de Wistermark. Fou tan horrosament apallissat amb fuets i bastonades, trepitjat, etc., que se li parà el cor i les bèsties hagueren de cridar un metge, que aplicà a Fenz una injecció d'oil camforat. A Fenz li foren arreïnades les dents, té trencades diverses costelles, l'esquena plena de llagues purulentes, les anques fetes malbé... Amb prou feines es pot moure.

Prengué part en aquesta mena d'assassinat frustrat, a part del personal del campament, el veterinari Hesse, de Falkensee, home particularment brutal, que fou expressament convocat a l'objecte.

Els diumenges, quan els presoners reben les visites de llurs dones i familiars, mentre un metge passa la visita, els caps de secció van d'un grup a l'altre i inquirixen amb ironia sobre l'estat dels presoners: «Què, tant mateix va bé, no? Uns quants cops, naturalment, però, després de tot, som homes, i... una mica de massatge tampoc no mata ningú.»

Els habitants de la contrada estan esgarriats i indignats pel fer dels racistes: «Dia rera dia crits d'infernals atropellats i trets a tothora. Ja n'han mort un. ¿Quants en mataran, encara?»

SECCIO DISTRICTE VIII

Diumenge, dia 26, a dos quarts de cinc de la tarda, gran funció teatral, a càrrec del quadro escènic d'aquesta Secció.

Es posaran en escena les següents pèsses: «A ca la modista», «El arcedià de San Gil» i «La claus». La festa acabarà amb ball.

A les joventuts obreres

La nostra actitud

Acabem de viure dies de gran tensió. Els vivim encara avui. La impetuositat, l'entusiasme, l'ardorositat de les joventuts socialistes catalanes, disposades al màxim esforç i al màxim sacrifici han esdevingut incontrolables. No n'hi ha pas per a menys. És el profund convenciment que ens juguem l'última carta, l'última oportunitat, enfront la bruta onada reaccionària, que impera per la plenamar dels interessos contrarevolucionaris, amenaçats afeçaf-ho tot. El resultat de les eleccions celebrades diumenge passat són una fita històricament definitiva. També serà històrica l'actitud que prendran les organitzacions i els seus homes. La victòria de Royo Vilanova, de Gil Robles, de Maura, de Primo de Rivera, del general Fanjul, de Fernán, d'Alba, Romanones, Cambó, Bau i tants i tants d'altres és prou significativa i evita tota mena de comentaris. És tan clara la posició de tota aquesta llopada, que veiem com a través d'una cinta cinematogràfica, totes les situacions escèniques que es produiran i el corolari d'un final tràgic. I no és aquesta l'hora de parlar dels errors comesos per tots nosaltres i entre tots nosaltres. És arribada l'hora dels fets. Guardem-nos les paraules. Cal decisió i audàcia. No podem deixar perdre aquests instants decisius. No podem desaprofitar, l'esperit ardent, combatent dels d'esquerra. No podem negligir, l'afany de lluita i de sacrifici, de les joventuts socialistes i catalanistes. Estem disposats a tot. A donar la vida. Simplement. Sense afegiments romàntics. És preferible per a nosaltres caure en la lluita, que subsistir en l'abjectió.

¿Sabeu què representa el triomf de tota aquesta carronya reaccionària? ¿Ja heu mesurat bé a quin preu el pagarem?

Fixeu-vos. Les Constituents, republicanes, lluraren una formidable batalla amb l'Església i damunt el paper, amb la llei als dits, la guanyaren.

Aquestes mateixes Corts triomfaren també, en la batalla de la nostra autonomia.

I triomfaren contra el caciquisme feudal agrari.

I triomfaren contra el militarisme soperbiós.

I contra els abusos del gran capitalisme.

I contra l'avergonyidor analfabetisme dels ciutadans espanyols.

Aquests triomfs excessivament democràtics, foren de gran ressonància.

Els pobles del món restaven meravellats, sorpresos, davant el formidable avenç dels pobles ibèrics. Per a molts, Espanya, era un nou renaixement.

ment, un far de la humanitat, una passa enedavant. Per aquells avui Espanya, representarà un altre retard a afegir als de Itàlia, Alemanya, Àustria; significa l'obscurantisme obligat i equival a fer dos passos enrera.

Perquè? Perquè hem deixat triomfar als nostres enemics, impunement. Hem permès el triomf dels que ahir creïem derrotats.

El triomf d'uns homes que no tenen en llur programa ni en llur moral, els respectes i les consideracions democràtiques que hem tingut nosaltres.

El triomf d'uns homes que arriben amb odi i passions llarg temps caudecs. Llarg temps contingudes, i que ara avisaran i satisfaran. Preparem-nos companys. Preparem-nos a l'espectacle que ens espera. Espanya feixista sabrà barrejar els procediments seculars amb els sistemes ultra-moderns. Veurem l'inquisició i els camps de concentració. Veurem la llei de Fugues i la estrilització. Veurem les deportacions i els «programes» jueus i l'emetrament de les multituds treballadores. Preparem-nos a ésser caçats com a conills. Ens espera l'empressonament, la deportació, l'assassinat.

No hi ha terme mig. O ells o nosaltres. Nosaltres doncs. Al preu que sigui. Passant per damunt de tot. Res no ha d'aturar-nos. Llançem-nos a fons.

La Joventut Socialista de Catalunya confia que en aquesta hora greu, totes les joventuts catalanes que tenen una aspiració fonamentalment humana ocuparan el seu lloc i compliran el seu deure.

Confiem també amb la energia i la visió política dels homes lliberals i esperem amb dalt el mot d'ordre:

Per la República! Per l'Estatut! Per el Socialisme! Pel govern obrer. El peu tothom!!

EL COMITE EXECUTIU DE LA JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Subscripció electoral

SECCIO BARCELONA VELLA

Suma anterior: 216'50 pessetes. — Manuel Escorza, 10; Tell Fariols, 2; J. Prat Gillet, 5; Roure Tofent, 2; Antoni Mussoles, 2. — Total: 297'50 pessetes.

Continua oberta encara, en la nostra Secretaria, els dilluns al vespre i dijous a la nit.

La vida infernal als camps de concentració nazis

Aquest informe recolza en les declaracions dels mateixos presoners, de llurs familiars i dels habitants de la regió. Les ferides i lesions han estat vistes per molts de testimonis imparcials.

El camp de concentració de Boernicke es troba situat sobre la línia fèrria de Nauen-Kremmen, al mig d'un bosc. El forma una antiga fàbrica de ciment. Actualment allotja uns 80 presoners. El dormitori el constitueix un llarg edifici de ciment, fred, clapat, on els reclusos dormen l'un al costat de l'altre. El jaç consisteix en una minsa capa de palla damunt la qual els presoners s'ajueuen vestits, sense cobertures ni llençols de cap mena. Els àpats són: al matí, un tros de pa sec i un formatge dolent i llefiscós; al migdia, patates amb

aigua de farina o bé llegums bullits, sense carn ni cap mena de greix; al vespre, pa i formatge altra vegada o bé patates amb suc. El mateix en diumenge que en els dies feiners.

Al campament, els internats són o bé ocupats en treballs pesats (han d'arrossegar — veils o joves — pesos de diversos quintars), o bé són llogats a empresaris que subministren, en compensació, queviures i diner per al manteniment del campament. El ritme del treball és accelerat constantment a cops. Quan han transportat un objecte pesat al lloc indicat, els internats han de córrer a cercar-ne un altre al galop.

A un cop de xiulet del comandant del campament tots els internats han de presentar-se: pit enfora i mans a la cintura. I aleshores comença l'exercici a la vella manera prussiana: amant!, avall! Veils i joves. I amb tot això, cops i més cops encara.

Per al manteniment de l'ordre i de la disciplina, un internat (sabater d'ofici) hagué de preparar fuets. (En pèngen sis al lavatori i per a la salutació dels nou-vinguts, segons s'expressa l'escot de guàrdia.)

El campament, organitzat per la secció d'assalt nazi número 224, de Nauen, està sota la direcció dels caps de secció V. Wuestner i Philipp, els quals són responsables de totes les incidències i participen activament en tots els maltractes. Hom pot qualificar-los de sàdics i de veritables bèsties.

Dimecres, 28 de maig de 1933, l'obrer polonès Miquel... (el cognom serà publicat oportunament), de Nauen, carrer de Berlín, 20, fou mort a cops per una pallissa d'una brutalitat extraordinària. Tot i que la

Paper de fumar amb fulla d'afaitar

NIALET

55226
14768 G

Para IV, 128/130 - BARCELONA

Bar Cerveceria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. **ESMERAT** servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 6
TEL. 11729

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA